31976L0464



# DIREKTIVA SVETA
## z dne 4. maja 1976
## o onesnaževanju pri odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti

(76/464/EGS)

SVET EVROPSKIH SKUPNOSTI JE

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske gospodarske skupnosti ter zlasti členov 100 in 235 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta [1],

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora [2],

ker je nujno potrebno splošno in hkratno ukrepanje držav članic, da se vodno okolje Skupnosti zavaruje pred onesnaževanjem, zlasti s posameznimi obstojnimi in strupenimi snovmi ter snovmi, ki se kopičijo v organizmih;

ker je več konvencij ali osnutkov konvencij, vključno s Konvencijo o preprečevanju onesnaževanja morja iz virov na kopnem, osnutkom Konvencije o varstvu Rena pred kemijskim onesnaževanjem in osnutkom Evropske konvencije o varstvu mednarodnih vodotokov pred onesnaževanjem, namenjenih varstvu mednarodnih vodotokov in morskega okolja pred onesnaževanjem; ker je pomembno, da se zagotovi usklajeno izvajanje teh konvencij;

ker bi kakršne koli razlike med določbami o odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje, ki se uporabljajo ali so trenutno v pripravi v različnih državah članicah, ustvarile neenake pogoje konkurence in tako neposredno vplivale na delovanje skupnega trga; ker je zatorej treba približati zakonodajo na tem področju, kot je predvideno v členu 100 Pogodbe;

ker je videti, da bi moralo to približevanje zakonodaje spremljati ukrepanje Skupnosti, tako da se z obširnimi predpisi lahko doseže eden od ciljev Skupnosti na področju varstva okolja in izboljšanja kakovosti življenja; ker naj bi se v ta namen predvidele nekatere posebne določbe; ker je treba člen 235 Pogodbe uporabiti, saj pooblastila, potrebna za ta namen, niso bila predvidena v Pogodbi;

ker so v delovnem programu Evropskih skupnosti o okolju [3] predvideni številni ukrepi za varstvo sladkih voda in morja pred določenimi onesnaževali;

ker je treba za zagotovitev učinkovitega varstva vodnega okolja Skupnosti izdelati prvi seznam, imenovan Seznam I, določenih snovi, izbranih predvsem na podlagi njihove strupenosti, obstojnosti in bioakumulacije, razen snovi, ki sobiološko

[1] UL C 5, 8.1.1975, str. 62.
[2] UL C 108, 15.5.1975, str. 76.
[3] UL C 112, 20.12.1973, str. 1.

neškodljive ali se zelo hitro pretvorijo v biološko neškodljive snovi, ter drugi seznam, imenovan Seznam II, snovi s škodljivim učinkom na vodno okolje, ki pa je lahko omejen na določeno področje in je odvisen od značilnosti in lokacije vode, v katero se odvajajo snovi; ker naj bi bilo za vsak izpust teh snovi potrebno predhodno dovoljenje, ki določa emisijske standarde;

ker je treba onesnaževanje zaradi odvajanja različnih nevarnih snovi odstraniti iz Seznama I; ker naj bi Svet v natančno določenih rokih in na predlog Komisije sprejel mejne vrednosti, ki jih emisijski standardi ne smejo presegati, merilne metode in roke, ki jih morajo upoštevati obstoječi povzročitelji obremenitve;

ker naj bi države članice te mejne vrednosti uporabljale, razen kadar država članica lahko skladno s postopkom spremljanja stanja, ki ga predpiše Svet, dokaže Komisiji, da so cilji kakovosti, ki jih je določil Svet na predlog Komisije, na celotnem območju, na katero bi lahko vplivali izpusti, doseženi in se stalno upoštevajo zaradi ukrepov, ki jih med drugimi izvaja tudi ta država članica;

ker je treba zmanjšati onesnaževanje voda s snovmi iz Seznama II; ker naj bi države članice v ta namen izdelale programe, ki bi vključevali cilje kakovosti za vodo, določene skladno z morebitnimi direktivami Sveta; ker naj bi se emisijski standardi za take snovi izračunavali na podlagi teh ciljev kakovosti;

ker naj bi se ob upoštevanju nekaterih izjem in sprememb ta direktiva uporabljala za odvajanje v podzemno vodo, dokler niso sprejeti posebni predpisi Skupnosti za to področje;

ker je treba eni ali več državam članicam omogočiti, da posamič ali skupaj izvajajo ukrepe, ki so strožji od tistih, predvidenih v tej direktivi;

ker naj bi se popisali izpusti nekaterih posebej nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti, da se bo vedelo, od kod izvirajo;

ker bo morda treba Seznama I in II na podlagi pridobljenih izkušenj popraviti in dopolniti, po potrebi s prenosom nekaterih snovi iz Seznama II v Seznam I,

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

*Člen 1*

1. Ob upoštevanju člena 8 se ta direktiva uporablja za:

— celinske površinske vode,

— teritorialne vode,

— notranje morske vode,

— podzemno vodo.

2. V tej direktivi pomeni izraz:

(a) „celinske površinske vode“ vse stoječe ali tekoče sladke površinske vode na ozemlju ene ali več držav članic;

(b) „notranje morske vode“ vode na kopenski strani temeljne črte, od katere se meri širina teritorialnega morja, ki pri vodotokih segajo do meje sladke vode;

(c) „meja sladke vode“ kraj v vodotoku, kjer se pri oseki in ob nizkem pretoku sladke vode zaradi prisotnosti morske vode znatno poveča slanost;

(d) „izpust“ vnos katerih koli snovi iz Seznama I ali Seznama II Priloge v vode iz odstavka 1, razen:

— izpustov pri poglabljanju dna,

— obratovalnih izpustov iz ladij v teritorialnem morju,

— odmetavanja z ladij v teritorialnem morju;

(e) „onesnaževanje“ človekovo neposredno ali posredno odvajanje snovi ali energije v vodno okolje, ki ogroža človekovo zdravje, škoduje živim virom in vodnim ekosistemom, zmanjšuje možnosti za uživanje vodnega okolja ali ovira druge zakonite načine rabe vode.

*Člen 2*

Države članice storijo vse potrebno, da odpravijo onesnaževanje voda iz člena 1 z nevarnimi snovmi iz družin in skupin snovi iz Seznama I Priloge ter da zmanjšajo onesnaževanje omenjenih voda z nevarnimi snovmi iz družin in skupin snovi iz Seznama II Priloge, pri čemer ta direktiva predstavlja šele prvi korak k dosegi tega cilju.

*Člen 3*

V zvezi s snovmi, ki sodijo k družinam in skupinam snovi iz Seznama I, v nadaljnjem besedilu „snovi iz Seznama I“, velja:

1. za vse izpuste, ki verjetno vsebujejo katero koli od teh snovi, v vode iz člena 1 je potrebno predhodno dovoljenje pristojnega organa zadevne države članice;

2. v dovoljenju so določeni emisijski standardi za izpuste katere koli od teh snovi v vode iz člena 1 in, kadar je to potrebno za izvajanje te direktive, za izpuste katere koli od teh snovi v kanalizacijo;

3. pri obstoječem odvajanju katere koli od teh snovi v vode iz člena 1 morajo povzročitelji obremenitve izpolniti pogoje iz dovoljenja v roku, določenem v dovoljenju. Ta rok ne sme presegati meja, določenih skladno s členom 6(4);

4. dovoljenja se lahko izdajo le za omejeno obdobje. Ob upoštevanju morebitnih sprememb mejnih vrednosti iz člena 6 se lahko podaljšajo.

*Člen 4*

1. Države članice uporabljajo sistem ničelnih emisij za odvajanje snovi iz Seznama I v podzemno vodo.

2. Države članice za podzemno vodo uporabljajo določbe te direktive, ki se nanašajo na snovi iz družin ali skupin snovi iz Seznama II, v nadaljnjem besedilu „snovi iz Seznama II“.

3. Odstavka 1 in 2 se ne uporabljata za komunalno odpadno vodo in izpuste, injicirane v globoke, slane in neuporabne plasti.

4. Določbe te direktive o podzemni vodi prenehajo veljati z začetkom uporabe posebne direktive o podzemni vodi.

*Člen 5*

1. Emisijski standardi v dovoljenjih, izdanih skladno s členom 3, določajo:

(a) najvišjo dovoljeno koncentracijo snovi v izpustu. Pri razredčevanju se mejne vrednosti, predvidene v členu 6(1)(a), delijo s faktorjem razredčenja;

(b) največjo dovoljeno količino snovi v izpustu v enem ali več natančno določenih časovnih obdobjih. Ta količina je lahko, če je potrebno, izražena tudi kot enota teže onesnaževala na enoto značilnega elementa dejavnosti, ki onesnažuje (npr. enota teže na enoto surovine ali enoto izdelka).

2. Če je potrebno, lahko pristojni organ zadevne države članice za vsako dovoljenje predpiše emisijske standarde, strožje od tistih, določenih na podlagi mejnih vrednosti, ki jih je predpisal Svet skladno s členom 6, predvsem ob upoštevanju strupenosti, obstojnosti in bioakumulacije zadevne snovi v okolju, v katerega se odvaja.

3. Če povzročitelj obremenitve izjavi, da ne more izpolniti zahtevanih emisijskih standardov, ali če pristojni organ zadevne države članice to sam ugotovi, se dovoljenje zavrne.

4. Če se emisijski standardi ne upoštevajo, pristojni organ zadevne države članice z ustreznimi ukrepi zagotovi, da se pogoji iz dovoljenja izpolnijo in da se po potrebi odvajanje prepove.

*Člen 6*

1. Svet na predlog Komisije določi mejne vrednosti, ki jih emisijski standardi ne smejo preseči, za različne nevarne snovi iz družin ali skupin snovi iz Seznama I. Te mejne vrednosti se določijo:

(a) z najvišjo dovoljeno koncentracijo snovi v izpustu in,

(b) kadar je to primerno, z največjo količino take snovi, izraženo z enoto teže onesnaževala na enoto značilnega elementa dejavnosti, ki onesnažuje (npr. enota teže na enoto surovine ali enoto izdelka).

Kadar je to smotrno, se mejne vrednosti za tehnološko odpadno vodo določijo glede na sektor in vrsto izdelka.

Mejne vrednosti za snovi iz Seznama I se določijo predvsem na podlagi:

— strupenosti,

— obstojnosti,

— bioakumulacije,

ob upoštevanju najboljših razpoložljivih tehničnih sredstev.

2. Svet na predlog Komisije določi cilje kakovosti za snovi iz Seznama I.

Ti cilji se določijo predvsem na podlagi najnovejših znanstveno dokazanih podatkov o strupenosti in obstojnosti navedenih snovi ter njihovem kopičenju v živih organizmih in usedlinah, pri čemer se upoštevajo razlike med značilnostmi slane in sladke vode.

3. Mejne vrednosti, določene skladno z odstavkom 1, veljajo v vseh primerih, razen kadar lahko država članica v skladu s postopkom spremljanja stanja, ki ga na predlog Komisije predpiše Svet, dokaže Komisiji, da so na celotnem območju, na katero bi lahko vplivali izpusti, cilji kakovosti, določeni skladno z odstavkom 2, ali strožji cilji Skupnosti glede kakovosti doseženi ter se trenutno in v prihodnje nenehno upoštevajo zaradi ukrepov, ki jih med drugimi izvaja tudi ta država članica.

Komisija poroča Svetu o primerih, ko je sprejela metodo ciljev kakovosti. Svet na podlagi predloga Komisije v skladu s členom 148 Pogodbe vsakih pet let pregleda primere, kjer se uporablja navedena metoda..

4. Za snovi iz družin in skupin snovi iz odstavka 1 določi Svet v skladu s členom 12 roke v skladu s točko 3 člena 3, in sicer ob upoštevanju značilnosti zadevnih industrijskih sektorjev in, kadar je to primerno, vrst izdelkov.

*Člen 7*

1. Da bi se zmanjšalo onesnaževanje voda iz člena 1 s snovmi iz Seznama II, države članice izdelajo programe, pri izvajanju katerih uporabljajo zlasti metode iz odstavkov 2 in 3.

2. Za vse izpuste, ki verjetno vsebujejo katero koli od snovi iz Seznama II, v vode iz člena 1 je potrebno predhodno dovoljenje pristojnega organa zadevne države članice, v katerem so določeni emisijski standardi. Ti standardi temeljijo na ciljih kakovosti, ki se določijo tako, kot je predvideno v odstavku 3.

3. Programi iz odstavka 1 vključujejo cilje kakovosti za vodo; ti se določijo v skladu z morebitnimi direktivami Sveta.

4. Programi lahko vključujejo tudi posebne določbe o sestavi in uporabi snovi ali skupin snovi in izdelkov ter upoštevajo zadnje ekonomsko izvedljive tehnične dosežke.

5. V programih so določeni roki za njihovo izvedbo.

6. Povzetki programov in rezultati njihove izvedbe se pošljejo Komisiji.

7. Komisija skupaj z državami članicami organizira redno primerjanje programov, da zagotovi ustrezno usklajevanje njihovega izvajanja. Če se ji zdi potrebno, predloži Svetu ustrezne predloge.

*Člen 8*

Države članice storijo vse potrebno, da se ukrepi, ki jih sprejmejo na podlagi te direktive, izvajajo tako, da se ne poveča onesnaževanje voda, za katere se člen 1 ne uporablja. Poleg tega prepovejo vsa dejanja, ki bi namerno ali nenamerno obšla določbe te direktive.

*Člen 9*

Uporaba ukrepov, sprejetih na podlagi te direktive, nikakor ne sme neposredno ali posredno povečati onesnaženja voda iz člena 1.

*Člen 10*

Kadar je to primerno, lahko ena ali več držav članic posamezno ali skupaj določijo ukrepe, ki so strožji od ukrepov, predvidenih v tej direktivi.

*Člen 11*

Pristojni organ popiše izpuste v vode iz člena 1, ki bi lahko vsebovali snovi iz Seznama I, za katere se uporabljajo emisijski standardi.

*Člen 12*

1. Svet v devetih mesecih soglasno odloči o katerem koli predlogu Komisije na podlagi člena 6 in o predlogih, povezanih z ustreznimi merilnimi metodami.

Komisija predloge, povezane z začetnim nizom snovi ter z ustreznimi merilnimi metodami in roki iz člena 6(4), predloži najkasneje v dveh letih po notifikaciji te direktive.

2. Komisija, kadar je to mogoče v 27 mesecih po notifikaciji te direktive, posreduje prve predloge na podlagi člena 7(7). Svet soglasno odloči v devetih mesecih.

*Člen 13*

1. Za namene uporabe te direktive države članice Komisiji na njeno zahtevo, ki jo mora vložiti za vsak primer posebej, posredujejo vse potrebne informacije, zlasti:

— podrobnosti o dovoljenjih, izdanih na podlagi člena 3 in člena 7(2),

— rezultate popisa, predvidenega v členu 11,

— rezultate spremljanja stanja preko državnega omrežja,

— dopolnilne informacije o programih iz člena 7.

2. Informacije, pridobljene pri izvajanju tega člena, se uporabijo le za namen, za katerega so bile zahtevane.

3. Komisija in pristojni organi držav članic, njihovi uradniki in drugi uslužbenci ne razkrijejo informacij, ki jih pridobijo na podlagi te direktive in za katere velja obveznost varovanja poklicne skrivnosti.

4. Določbe odstavkov 2 in 3 ne preprečijo objave splošnih informacij ali raziskav, ki ne vsebujejo informacij o posameznih podjetjih ali združenjih podjetij.

*Člen 14*

Svet na predlog Komisije, ki ukrepa na lastno pobudo ali na zahtevo države članice, popravi in po potrebi dopolni Seznama I in II skladno z izkušnjami, če je to primerno, tako da nekatere snovi prestavi iz Seznama II v Seznam I.

*Člen 15*

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, 4. maja 1976

*Za Svet*

*Predsednik*

G. THORN

*PRILOGA*

**Seznam I družin in skupin snovi**

Seznam I vsebuje določene posamezne snovi, ki sodijo k naslednjim družinam in skupinam snovi, izbranim predvsem na podlagi njihove strupenosti, obstojnosti in bioakumulacije, razen tistih, ki so biološko neškodljive ali se zelo hitro pretvorijo v biološko neškodljive snovi:

1. organske halogene spojine in snovi, ki lahko tvorijo take spojine v vodnem okolju,
2. organske fosforjeve spojine,
3. organske kositrove spojine,
4. snovi, za katere je bilo dokazano, da imajo rakotvorne lastnosti v vodnem okolju ali preko njega ([1]),
5. živo srebro in njegove spojine,
6. kadmij in njegove spojine,
7. obstojna mineralna olja in ogljikovodiki, pridobljeni iz nafte,

in za namene izvajanja členov 2, 8, 9 in 14 te direktive:

8. obstojne sintetične snovi, ki lahko plavajo na površini, ostanejo v suspenziji ali se usedejo ter lahko ovirajo kakršno koli rabo voda.

**Seznam II družin in skupin snovi**

Seznam II vsebuje:

— snovi, ki sodijo v družine in skupine snovi iz Seznama I in za katere niso bile določene mejne vrednosti iz člena 6 te direktive,

— določene posamezne snovi in kategorije snovi, ki sodijo v spodaj navedene družine in skupine snovi,

s škodljivim učinkom na vodno okolje, ki pa je lahko omejen na določeno področje in je odvisen od značilnosti in lokacije vode, v katero se odvajajo te snovi.

**Družine in skupine snovi iz druge alinee**

1. Naslednji metaloidi in kovine ter njihove spojine:

| | | | |
|---|---|---|---|
| 1. cink | 6. selen | 11. kositer | 16. vanadij |
| 2. baker | 7. arzen | 12. barij | 17. kobalt |
| 3. nikelj | 8. antimon | 13. berilij | 18. talij |
| 4. krom | 9. molibden | 14. bor | 19. telur |
| 5. svinec | 10. titan | 15. uran | 20. srebro |

2. Biocidi in njihovi derivati, ki niso v Seznamu I.
3. Snovi s škodljivim učinkom na okus in/ali vonj izdelkov, namenjenih za prehrano ljudi, ki so pridobljeni iz vodnega okolja,

   in spojine, ki lahko povzročijo nastanek takih snovi v vodi.
4. Strupene ali obstojne silicijeve organske spojine in snovi, ki lahko povzročijo nastanek takih spojin v vodi, razen tistih, ki so biološko neškodljive ali se v vodi zelo hitro pretvorijo v biološko neškodljive snovi.
5. Anorganske spojine fosforja in elementarni fosfor.

([1]) Kadar so posamezne snovi iz Seznama II rakotvorne, so vključene v kategorijo 4 tega seznama.

6. Neobstojna mineralna olja in ogljikovodiki, pridobljeni iz nafte.
7. Cianidi, fluoridi.
8. Snovi, ki škodljivo vplivajo na kisikove razmere, zlasti:
   amoniak, nitriti.